

Excavacions fetes per a la recerca d'aigua Fot. Serra

LA PORTADA D'AIGÜES A GRANOLLERS...

PER L'ESFORÇ D'UN HOME ACTIU I INTEL·LIGENT

L'abastiment d'aigua potable d'una població és sempre una qüestió de la major importància. A Granollers, pel continuu creixement de la ciutat, la portada d'aigües és, ja fa algun temps, una de les qüestions que interessaven més i fins i tot apassionen els nostres conciutadans.

Fins l'any 1911 o 1912, Granollers es proveïa de les aigües d'En Sans i de la Mina Nova, la qual era distribuïda entre comptats propietaris, alguns dels quals la revenien a aquells veïns als qui l'aigua els era de més necessitat. La majoria dels habitants, però, es proveïen del líquid elemental en els pous que hi havia a cada casa, amb greu perill de la salut per l'expansió de determinades indústries, els residus de les quals, en filtrar-se en el sol, eren una amenaça constant d'infecció d'aigües.

L'any 1911, l'industrial granollerí En Lluís Serra i Guàrdia, home actiu i emprenedor, va tenir la pensada de cercar aigua en les terres del terme de Llerona, properes a Canovelles, on hom creu que antigament hi tenia el seu llit la riera del Congost. Aquests terrenys són a quatre o cinc cents metres del curs que segueixen actualment les aigües de la nostra riera. Els propòsits del senyor Serra, com ell ens ha dit ja en més d'una ocasió, eren sols per a facilitar el regatge dels camps i hortes de Canovelles.

Llavors va obrir una mina d'uns dos cents metres de llargada per cinc de fondària i al cap de poc temps va allargar-la altres cent cinquanta metres més a l'objecte de trobar aigua en més quantitat.

El primitiu propòsit del senyor Serra s'havia convertit en una empresa força més audaç i de molta més volada. Aquella aigua, trobada en gran quantitat, serviria per al proveïment de Granollers. I, tal com ho va pensar, ho va portar a execució.

Durant l'estiu de 1912 es va imprimir la major activitat als treballs de captació i conducció de l'aigua. Aquesta s'havia de portar a la distància de quatre quilòmetres per deixar-la a l'entrada de la ciutat. Hi havia dies que hi treballaven 125 i 150 obrers. Per la conducció, foren utilitzats tubs de ciment portland de 25 centímetres. I al cap de poc, un doll abundosíssim brollava a la finca de Can Calet, la vella casa que hi ha a prop de la riera de Corró d'Avall, a tocar de la carretera. Pel setem-

bre del mateix any 1912, era inaugurat a Granollers el nou servei d'arrendament d'aigües potables en petites quantitats. Era tanmateix un fet l'empresa en la qual ningú no hi creia i molt menys aquells que més podien haver contribuït a la seva realització.

Des de llavors han desaparegut infinitat de pous de les cases granollerines, puix que els seus habitants han pogut proveir-se de l'aigua del Congost, cosa que, com havem dit, abans era sols a l'abast dels més rics propietaris.

L'any 1926 s'efectuaren altres obres molt importants en l'antic llit de la nostra riera, per tal d'augmentar el cabal de l'aigua destinada al consum públic. Es construïren altres tres cents metres més de mina a una fondària doble de la primera; és a dir, a deu metres, la qual va obrir-se de l'un extrem a l'altre i es tornà a cobrir, i es construï també un pou de 50 metres de profunditat i un dipòsit capaç per a 250.000 litres. En el pou hi ha un potent motor i altres dos a les mines, per al funcionament de bombes utilitzades per a aconseguir l'elevació de l'aigua destinada al consum de Granollers. I el dipòsit i altres en projecte de construcció, són amb l'intent de que constitueixin una reserva per al proveïment d'aigua de la ciutat en ocasions determinades, el dia que el servei es faci per mitjà de comptadors.

Ara de poc l'Ajuntament negà al senyor Serra l'autorització que aquest sol·licitava per a augmentar el preu de l'aigua, a canvi de col·locar comptadors a totes les cases i suprimir així els dipòsits domèstics, gens recomanables sota el punt de vista de l'higiene. Ens va sorprendre, però, saber que contràriament a aquesta negativa del nostre Ajuntament, les autoritats superiors havien accedit a la petició feta pel senyor Serra. Això ens portà a entrevistar-nos amb l'actiu industrial i home de negocis, qui amablement es va sotmetre al nostre interrogatori, fet per a informar els nostres llegidors d'una qüestió tan vital per a la ciutat.

—Sí, efectivament—ens respon el senyor Serra a la nostra primera pregunta.—Mireu.—I treu d'un calaix tot un feix de